

Порозумівся

Олександр Чалий

Я жив у смутку, тривога в думці, і без причини,
Робив перерви на відпочинок і повертався,
Гуляв у парку, відволікався, читав новини,
Але той смуток в моєму серці ще залишався.

Тоді поїхав одного разу я у Карпати,
Ходив у гори і піднімався на полонини,
І намагався душевний спокій там відшукати,
Допомагали мені смереки й гірські вершини.

Там я старався самоповагу відшліфувати,
Безглуздість смутку все зрозуміти я намагався,
І дуже прагнув свої печалі контролювати,
Весь час я вірив у власні сили і не здавався.

Як повернувся — тоді відкинув одноманітність,
І розібрався що дуже важко в печалі жити,
Мені вдалося перебороти свою амбітність,
Сумну реальність на власну радість перетворити.

Безглуздість смутку я розумію тепер чіткіше,
Бо сталося диво, печаль пропала одномоментно.
Немає смутку, і це для мене найголовніше,
А на буденність уже дивлюся індиферентно.

Радію сонцю, живу на дачі і без печалі,
В майбутнє вірю і культивую собі троянди,
Гуляю в лісі, відпочиваю на сіновалі,
Тому веселим я можу бути без пропаганди.

2024 р